

...σύντομη αφήγηση μιάς συναλλαγής,

Ακούμπησα, όσο μπορούσα πιο αθόρυβα, πάνω στο γυάλινο τραπέζι μια αρμαθιά κλειδιά. Άλλα βγαλμένα από τη δεκαετία του '80, άλλα από την τρέχουσα. Δίπλα τους δυο μικρά ορθογώνια κομμάτια από χαρτί με σφραγίδες γράμματα και ψηφία. Λίγο

νωρίτερα είχα βάλει, αν μέτρησα καλά, 67 υπογραφές.

Διαγώ για απέναντι μου, ένας τύπος βγαλμένος από το πενάκι του Rene Goscinny, και των περιπετειών του Λούκυ Λουκ, στην μορφή που ο Γάλλος δημιουργός απεικόνιζε τον νεκροθάφτη. Στεγνός, λεπτός, ολίγον καμπούρης.

Μόνο που στην Αθήνα του '19, είχε ένα πολύ επιτηδευμένο στυλ μιας μοντέρνας, κάπως, εξεζητημένης αστικής κομψότητας. Ακαμπτο σκαρπίνι με γκρενά απόχρωση, το οποίο κατέληγε σε γωνία οξεία στην πλώρη, πανταλόνι καρώ ουρανό, που τέλειωνε πριν τον αστράγαλο με θεαματικό ρεβέρ, υποκάμισο πιο ανοιχτό θαλασσί, στολισμένο με καρέ τουρκουάζ μανικετόκουμπα. Αδιάφορα όλα τούτα, αν η συμπεριφορά του, τους τελευταίους τρεις μήνες δεν ήταν αχώνευτη. Σχεδόν εχθρική.

Όχι, δυστυχώς, από κάποιο σύμπλεγμα κοινωνικής, ταξικής, ή επαγγελματικής ανωτερότητας, διότι αυτά είναι καλοδεχούμενα καθώς εμπίπτουν στη χωρία του γραφικού, αλλά γιατί ήταν ένας φοβισμένος, κλειστός χαρακτήρας, αποτραβηγμένος πολύ μακριά από κάθε ανθρώπινη συμπεριφορά. Κέρδιζε τα του βίου του, ως συμβολαιογράφος.

Ήταν μια παρουσία που έβαζε μόνον προβλήματα, ένα αγέλαστο, αφιλόξενο, ανέκφραστο δείγμα πλάσματος της μνημονιακής πατρίδας. Πάνω στο τραπέζι ένα ογκώδες συμβόλαιο, οι δυο επιταγές και η αρμαθιά κλειδιά. Μια ιστορία ενός αιώνα, με γάμους, γεννητούρια, βαφτίσια, ζωές και θανάτους, με ότι μπορεί να κλειστεί ή να συμβεί σε ένα οικοδόμημα, με ότι έχουν δει και ακούσει οι τοίχοι εκατό χρόνια, μόλις είχε αλλάξει χέρια.

Απέναντί μου, σε αυτή τη στρυφνή, επίπονη τελετή, πέραν του σύγχρονου ήρωα του Goscinny, αντίκριζα ένα πολύ ιδιαίτερο, ξεχωριστό και ανέλπιστα, όσο και αναίτια εξυπηρ

ετικό

α

γοραστή, όπως τουλάχιστον τον είχα αποκρυπτογραφήσει με ότι είχε προηγηθεί.

Το ποιος ήταν δίπλα μου είναι μια υπόθεση προσωπική, το κατέχουμε αυτός και εγώ, ας αναφέρω μόνον τον ανιδιοτελή ασπασμό μας, ως μια λεπτή και σπάνια στιγμή, ευθύς μετά το πέρας μιας πολύ οδυνηρής διαδικασίας,.

Το ως ανω quartetto, έγινε sexteto με την άφιξη των μεσιτριών. Με ευχάριστο τρόπο. Δεν θα μπορούσα να έχω παράπονα από το συγκεκριμένο δίδυμο. Απέναντι μου ήταν συνεπείς και αποτελεσματικοί, μετά από πάμπολλες περιπέτειες με [συναδέλφους τους](#) .

Αλλά να!, ήταν αυτός ο συνήθης επιφανειακά χαμογελαστός, ελαφρύς τρόπος, που προσπαθούν να περάσουν οι συναλλασσόμενοι όταν κάνουν δουλειές. Κι επειδή ήμουν σε βαθιά μελαγχολία με ενόχλησε, και δεν προσπάθησα καν να το κρύψω.

Και πάλι καλά, διότι είχα καταφέρει να μεταβολίσω την αηδία και το θυμό για ότι είχε συνέβαινε τόσα χρόνια, ειδικά το τελευταίο εξάμηνο της εμπλοκής με το Δημόσιο, σε θλίψη για ότι γινόταν εκείνη τη στιγμή . Και πάλι καλά που κατάφερα να συγκρατήσω τα δάκρυα. Κατ' ουσίαν δεν ήταν μια πώληση. Ήταν μια κηδεία, ενός προαναγγελθέντος θανάτου. Καθόλου δεν με παρηγορούσε η θωριά του Λυκαβηττού ανάμεσα από τις τέντες του γραφείου του συμβολαιογράφου, του ήρωα του Goscinnny .

Η νεροποντή που ήρθε, ήταν αναμενόμενη και κάτι θα ξέπλυνε. «Προχώρα Μαλάκα» άκουσα μια φωνή από τα σωθικά μου:

«Ο κόσμος πειθαίνει στον Άγιο Σάββα, πεινάει στους δρόμους, λέει ψέματα για να επιβιώσει, ξεφτιλίζεται, πουλάει μπιρ παρά τη ψυχή του για να κρατήσει μια καρέκλα, κι εσύ κλαψουρίζεις για ντουβάρια. Προχώρα»
. Ήξερα ότι αυτά είναι αλήθεια. Έστω η μισή αλήθεια.

Αλλά η άλλη μισή, δεν βρισκόταν στην Κίνα όπως με διαβεβαίωνε, για την καρδιά μας, ο

Ναζιμ Χικμέτ 40 χρόνια νωρίτερα. Βρισκόταν στο ότι είχα αφήσει τα κλειδιά και την ιστορία τεσσάρων γενεών, σε ένα γυάλινο τραπέζι ενός αντιπαθέστατου πλάσματος, για δυο κωλόχαρτα, για δυο επιταγές, σταυρωμένος εδώ και χρόνια στο σταυρό ενός συστήματος που ποτέ δεν υπηρέτησα, αλλά, φευ, και ποτέ δεν έκανα κάτι ουσιαστικό για να το ανατρέψω, η έστω να το διορθώσω.

Ενός κράτους, φυλακισμένου πίσω από το σκελετό ενός ατελείωτου εξελόφυλλου, καταδικασμένου σε ετήσια δυσθεώρητα πλεονάσματα, μαγκωμένου σε ένα ασήκωτο δανειοδοτικό χαλκείο μιας έντεχνης παγίδας, που ξεκινά δεκαετίες πριν, από το οποίο, μια ρεαλιστική αποτίμηση λέει ότι, δεν θα απαλλαγεί ποτέ. Θα ζει με δανεικά και δόσεις. Ένα κράτος junkie.

Ένα κράτος, που οι πολίτες του, σύντομα θα χωρίζονται σε τρεις κύριες κατηγορίες.

- α. Τρομοκρατημένοι,
- β. Χαζοχαρούμενοι,
- γ. Απατεώνες.

και όλοι τους θα ζουν μια ζωή γεμάτη τιμές και δίχως αξίες.

Ότι και να έχει συμβεί, δεν μας έπρεπε αυτή η παρακμή.

...κι ακόμα ηχεί ο ήχος των κλειδιών πάνω στο κρύσταλλο.

